

Dacă, departe de poet și de cunoașterea directă a omului, s-a creat o atmosferă plină de interes și simpatie, la Paris între emigranții români ea este de-a dreptul entuziastă și înflăcărată. G. Bogdan-Duică are dreptate când afirmă că « Mickiewicz nu era numai cunoscut, ci și adorat de generația română din 1848 ». Toți tinerii români aflați aici — C. A. Rosetti, Ion Voinescu, N. Bălcescu, Ștefan și Alexandru Goleșcu, Dimitrie Brătianu — au stat în preajma lui Mickiewicz, i-au audiat cursurile sau i-au citit operele cu pasiune. O legătură mai strinsă cu poetul au ținut Ion Voinescu, N. Bălcescu și frații Golești. Fără a fi un mare creator, Ion Voinescu dovedește că citise cu atenție și percepușe just esența creației lui Mickiewicz când găsește imagini apropiate în balada lui Goethe *Der Fischer* :

« Und wie er sitzt, und wie er lauscht
Theilt sie die Flut empor,
Aus dem bewegten Wasser rauscht
Ein feuchtes Weib hervor »,

în *Świtezianka* lui Mickiewicz :

« Woda się burzy i wzdyma
Burzy się, wzdyma i wre aż do dna
Kręconym nurtem pochwyca,
Roztwiera paszczę otchłań podwodna,
Ginie z młodzieńcem dziewica »,

și în *Baba Cloanța* lui V. Alecsandri :

« Zbucind apa-n'nalte valuri
Mult în urmă clocoti,
În mari cercuri se-nvîrți
Și de trestii și de maluri
Mult cu vuet se izbi »¹.

Voinescu nu citează versurile lui Mickiewicz direct, ci le parafrazează după o traducere franceză, socotind că Goethe l-a influențat pe poetul polon. Elemente comune există în cele trei imagini, dar fiecare poet le-a creat independent, concepind în tema sa imaginea apei care se agită furios. Interesant și de reținut este faptul că Voinescu cunoștea poezia lui Mickiewicz în general și se încumeta să o pună în comparație cu creații ale altor poeți².

¹ V. Alecsandri, *Les doinas, poésies moldaves*, traduite par J. E. Voinescu, Paris, 1855, p. 19 (prefață). În traducere versurile lui Mickiewicz sună astfel :

« Apa se agită și se umflă.
Se agită, se umflă și fierbe pîn'la fund,
În viru-i răsucit înghite tot,
Își cascade gura abisul, spre adînc,
Dispare fata, și tinărul cu ea ».

Pentru fondul baladei, vezi traducerea lui Vlaicu Birna în Mickiewicz, *Poezii*, București, 1957, p. 85—91. Imaginea respectivă nu păstrează însă liniile originalului :

« Valurile aprig se izbesc de stîncă;
În vârtejuri saltă, gem nepotolite,
Și spre fund se cascade o genune-adîncă
A ei oarbă noapte pe-amîndoi i-nghite ».

² Comparația între balada lui Mickiewicz și cea a lui Goethe este făcută și de K. Ostrowski, în Adam Mickiewicz, *Oeuvres poétiques*, t. I, Paris, 1859, p. 422, nota 4. Problema e reluată mai tirziu de E. Petzold, *Ballada Mickiewicza a Goetho*, în «Pamiętnik Naukowy i Literacki, XXXVIII, 1920.